

Kars Persoon

Toelichting bij de Kunsttraject-etalages Van Hallstraat 13, 31, J.M. Kemperstraat 89, 121, 140, 148 en Van der Hoopstraat 39, 41, 66, 88, 89.

Part of the unpredictable sproutings

Is het de melancholieke hang naar 'het parlement der dingen' (Bruno Latour) in tijden van crisis? Is het de vraag naar de gemeenschap versus het individu? Is het een omgang met vervreemding?

Het is altijd het transformeren van pijn in betovering, zoals bij de oude Griekse tragedies. Het beeld is waar zoals een steen waar is en waar als het een gebeuren is. Hoezeer we ook, toegerust met het hoge zintuig, de oppervlaktes van beelden waarnemen, er is altijd de nieuwsgierigheid om onder die oppervlaktes te gluren. Daar wachten ons de elementaire deeltjes of de ver verwijderde sterren in de hersengolven van de verbeelding. The message of the unseen. Beelden zijn vooral eerst de oppervlaktes die voor onze ogen, net als de natuur, groots zijn in hun verscheidenheid. Het beeld is er eerst, dan het woord dat is vlees geworden. We ervaren dat wat 'verschijnt' in de betekenis van het woord PHAINOMENA: 'wat gezien kan worden'. Datgene zien tot wat het maakt wat het is en niet tot iets anders. Hoe ziet een berkenboom, braamstruik of een kristal eruit, hoe gedraagt de sperwer of de ringslang zich (jouw ogen in gedachten als geen ander).

We need a eco socialist state, thinking this interrelations together
1.08.2021 / 36x51cm

Physis en natura hangen etymologisch samen en duiden voortbrenging en groei aan. Physis heeft dezelfde wortel als python, het oud-Griekse woord voor plant en heeft een connotatie van zelfgestuurde groei en de specifieke vorm van de soort die er het resultaat van is.

(fragment uit een brief aan de ornitholoog J. van Diermen)

De Draaikolk

Dagen, of beter tussendagen zijn als een fluisterdag. Windstil waar alles zich terugtrekt en waar paddestoelen het zaad van herinnering, de sporen van het zien, ploffen in orgastische geest. Mijn ogen zuchtig in het stil rivieren land.

Ze zien alles dat hen ziet. Daar op dat kruispunt van die ontmoeting voelde je teer de beweging in je komen. Het was in dat ogenblik van de wereld waardoor het zien bloeit in een voortdurend geboren worden. De ogen wisten dat de dingen hen bekeken. Zoals vlakbij de overgang van het zijriviertje in die wellustige heldere Dommel. Het gebied waar ik heimelijk steeds naar toe ging. Die groen geurende vallei voor het eerst en vele malen opnieuw nooit hetzelfde. Traag en nerveus weefde het water haar onuitwisbaar patroon. Een ongrijpbare draaiing in een olieachtig vet groen en oker. Zo laat het zich nergens anders gaan. Lange groene slierten watergras verdwijnen in haar diepte. Ze deinen kameleontisch en voorgoed de woorden voorbij, maar niet het oog, dit oog van een andere tijd en plaats. Daar zijn waar nog nooit iemand is geweest. Poseidon's belofte. Daar tussen het wuivend riet aan de oever

.....

waar het stil is. Ja daar waar het zijriviertje de Tongelreep met het verwaaide zand van de Wolfsberg in de Dommel met zijn seizoenen stroomt. Daar behoort het oog niet langer tot het zelf. En is het ook niet bevangen door de roes van een extase, die vaak in de eindeloze late namiddag optrad. Want plotseling is er een wakker volgen van dat onbenoembare zwart in het midden van die onrustig draaiende golfslag. En verder niemand die het ziet. Dat kolkend zwart, dat andere constante en nooit hetzelfde. Hoe het water om hem heen wentelt, een zenuw tot leven weeft. Niets blijft achter: onomwonden vloeiend wonder. Het is er, het is er niet, zoals een stilte is die wordt. Het heeft een duizelingwekkend en ernstig openbaar geheim, ontembaar als het eigen oog. Terwijl je het ziet is het alweer elders. Wat onthult het zwart van dat voorbijgaand echo-oog? Eens en voor altijd verwickeld ben ik in zijn vluchtigheid. Het geluk van de waterloop: dat zwart waarin niets wordt weerspiegeld. Die kosmische wervel in zijn voortdurend verdwijnen. Het opslokken van licht. De slokdarm van de rivier. Is zo de herinnering: de schijn van het blijven? Is zij zelf soms een draaikolk?

*We are talking about a thing as
extensible as it is ambiguous*
23.04.2021 / 46x61cm